

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 525/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť DRX – INVEST s. r. o., Brigádnická 2, Košice, zastúpenej advokátkou JUDr. Monikou Ilčišinovou, Herľanská 547, Vranov nad Topľou, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č. k. 5 Co 15/2012-468 z 23. januára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť DRX – INVEST s. r. o. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2016 doručená sťažnosť DRX – INVEST s. r. o., Brigádnická 2, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového

protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 15/2012-468 z 23. januára 2013, ktorou žiada vydať tento nález:

„1. Krajský súd v Prešove v konaní vedenom pod č. k. 5 Co 15/2012 zo dňa 23. 01. 2013 porušil základné právo spoločnosti DRX - INVEST, s. r. o., Brigádnická 2, Košice, IČO: 36217875 podľa čl. 20 ods. 1, 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 23. 01. 2013 sp. zn. 5 Co 15/2012 a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti DRX - INVEST, s. r. o., Brigádnická 2, Košice, priznáva náhradu trov konania v sume 303,16 Eur...“

Ako zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh vyplynulo, sťažovateľka bola ako žalobkyňa účastníkom konania na Okresnom súde Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) vedeného pod sp. zn. 9 C 18/2005, v ktorom sa domáhala proti spoločnosti [REDAKOVANÉ], ako žalovanej (ďalej len „žalovaná“) určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

Sťažovateľka vstúpila do konania na miesto pôvodného žalobcu [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pôvodný žalobca“), ktorý sa podanou žalobou domáhal pôvodne proti žalovanému [REDAKOVANÉ], správcovi konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ], určenia vlastníckeho práva s odôvodnením, že vlastnícke právo nadobudol kúpnu zmluvou a dohodou o vysporiadaní nárokov z 25. júna 1996 uzatvorenou so žalovaným, podnikajúcim v tom čase ešte pod obchodným menom [REDAKOVANÉ]. Vklad vlastníckeho práva podľa tejto zmluvy bol povolený Obvodným úradom Vranov nad Topľou, katastrálny odbor pod [REDAKOVANÉ] ešte 3. júla 1997. Na základe protestu Krajskej prokuratúry v Prešove proti tomuto rozhodnutiu o povolení vkladu rozhodol Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky rozhodnutím č. LP00/1651/2000/Ba z 24. júla 2000 tak, že rozhodnutie o povolení vkladu z 3. júla 1997 zrušil. Okresný úrad vo Vranove nad Topľou, katastrálny odbor (ďalej len „správa

katastra“) následne návrh na povolenie vkladu zamietol. Pôvodný žalobca podal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že rozhodnutie správy katastra zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Vkladové konanie bolo na základe neskoršieho opätovného odvolania proti následnému rozhodnutiu správy katastra o zamietnutí vkladu po rozsudku krajského súdu č. k. 3 Sp 15/2010-42 zo 14. septembra 2010 prerušené do skončenia konania o určenie vlastníckeho práva pred okresným súdom. V dôsledku toho, že pôvodný žalovaný ako správca konkurznej podstaty previedol v priebehu konania v roku 2005 vlastnícke právo k nehnuteľnosti na vydražiteľa [REDAKOVANÉ] a ten následne v roku 2005 na spoločnosť [REDAKOVANÉ] táto spoločnosť sa stala v konaní žalovaným. Sťažovateľ vstúpil do postavenia žalobcu v dôsledku uzatvorenia kúpnej zmluvy týkajúcej sa nehnuteľnosti s pôvodným žalobcom ako predávajúcim v roku 2005. Sťažovateľ v konaní tvrdil, že pokiaľ bol už v minulosti právoplatne povolený vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti v prospech pôvodného žalobcu, je vylúčené, aby vlastnícke právo stratil na základe protestu prokurátora, pretože právo na vlastníctvo je základným právom. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť s odôvodnením, že nehnuteľnosť riadne nadobudol od svojho právneho predchodcu a ten v konkurznom konaní od pôvodného žalovaného. Pôvodný žalobca nemohol ani platne previesť vlastnícke právo k nehnuteľnosti sťažovateľke, pretože sám nebol vlastníkom.

Okresný súd (v poradí druhým) rozsudkom č. k. 9 C 18/2005-440 z 15. decembra 2011 žalobu sťažovateľky zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľka nepreukázala nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti od pôvodného žalobcu žiadnym zo zákonom ustanovených spôsobov (§ 132 Občianskeho zákonníka), čo už samo osebe je dôvodom zamietnutia žaloby.

Na odvolanie sťažovateľky krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 15/2012-468 z 23. januára 2013 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. V odôvodnení tohto rozsudku okrem iného krajský súd uviedol: *„Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na [REDAKOVANÉ] z dôvodu, že sa cíti ich vlastníkom v dôsledku nadobudnutia vlastníckeho práva od svojho právneho predchodcu, čomu však nezodpovedá zápis v evidencii nehnuteľnosti*

na príslušnej správe katastra. Žalobca tak preukázal naliehavý právny záujem na určení vlastníctva v dôsledku čoho súd prvého stupňa správne skúmal titul nadobudnutia svedčiaci žalobcovi. Žalobca dňa 19. 4. 2005 uzavrel s pôvodným žalobcom [REDACTED] spoločnosť s ručením obmedzeným zmluvu, ktorej predmetom bol predaj nehnuteľnosti, ktorých určenia vlastníckeho práva sa v predmetnom súdnom konaní domáhal a prevod nástupníctva v tomto konaní.

Podľa § 588 Občianskeho zákonníka z kúpnej zmluvy vznikne predávajúcemu povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutá ceny.

Podľa § 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka písomnú formu musia mať zmluvy o prevode nehnuteľnosti, ako aj iné zmluvy, pre ktoré to vyžaduje zákon alebo dohode účastníkov.

Podľa § 47 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak zákon ustanovuje, že k zmluve je potrebné rozhodnutie príslušného orgánu, je zmluva účinná týmto rozhodnutím.

Žalobca vo svojom odvolaní namietal nesprávne posúdenie obsahu zmluvy uzavretej dňa 19. 4. 2005 medzi pôvodným žalobcom a ním. Trval na tom, že táto zmluva je riadnou kúpnu zmluvou, ktorá zakladá jeho vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam.

Odvolačný súd k tejto odvolacej námietke ako aj k zhodným tvrdeniam žalobcu v priebehu konania pred súdom prvého stupňa uvádza, že v súlade s ustanovením § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potrebné zmluvu uzavretú medzi pôvodným žalobcom a terajším žalobcom vykladať nielen podľa jazykového vyjadrenia, ale tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. Obaja účastníci zmluvy pri jej uzatváraní si boli vedomí, že nehnuteľnosti evidované na [REDACTED] [REDACTED] sú zapísané v katastri nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného, ako aj skutočnosti, že nadobudnutiu vlastníctva žalovaného predchádzalo rozhodnutie správneho orgánu o zrušení vkladu vlastníckeho práva v prospech pôvodného žalobcu. V čase uzatvorenia zmluvy preto prejav vôle predávajúceho (pôvodného žalobcu) nemohol smerovať k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú (§ 34 Občianskeho zákonníka), teda k reálnemu prevodu vlastníctva nehnuteľnosti na kupujúceho (terajšieho žalobcu). Vzhľadom na existujúci právny stav v čase uzatvorenia zmluvy nemohlo byť vôľou pôvodného žalobcu previesť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam,

ale len právo vlastníctva sa domôcť. Z tohto dôvodu súd prvého stupňa dospel k správne mu záveru ak konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie vlastníctva k nehnuteľnostiam, pokiaľ toto odvádza len zo zmluvy uzavretej so svojim právnych predchodcom.“

Rozsudok okresného súdu č. k. 9 C 18/2005-440 z 15. decembra 2011 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 15/2012-468 z 23. januára 2013 nadobudol právoplatnosť 6. marca 2013.

Proti rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 15/2012-468 z 23. januára 2013 podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 8 Cdo 40/2013 zo 16. marca 2016 tak, že dovolanie sťažovateľky odmietol, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné [§ 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP].

Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 40/2013 zo 16. marca 2016 nadobudlo právoplatnosť 4. mája 2016.

Sťažovateľka sťažnosť na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozhodnutím krajského súdu č. k. 5 Co 15/2012-468 z 23. januára 2013 odôvodnila tým, že okresný súd i krajský súd svoje rozhodnutia nedostatočne zdôvodnili a nedostatočne zistili skutkový stav veci. Nezohľadnili, že pôvodný žalobca nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti povolením vkladu vlastníckeho práva 3. júla 1997 a až do 5. apríla 2005 pokojne nehnuteľnosť užíval. Správa katastra zbavila právneho predchodcu sťažovateľa vlastníctva a svoje rozhodnutie mu doručila až štyri roky po jeho vydaní. Je neprípustné, aby správny orgán rozhodoval o vlastníctve, rozhoduje iba o povolení vkladu. O zbavení vlastníckeho práva právneho predchodcu sťažovateľa mohol rozhodnúť iba súd. Ani nadobudnutiu vlastníckeho práva žalovaným od správcu konkurznej podstaty neprechádzalo právoplatné rozhodnutie správneho orgánu o zrušení vkladu.

Ako ďalej ústavný súd zistil, sťažovateľka ešte 9. mája 2013 doručila ústavnému súdu sťažnosť, ktorou namietala porušenie rovnakých základných práv rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 15/2012-468 z 23. januára 2013, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 116/2014-10 tak, že sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

V odôvodnení rozhodnutia ústavný súd (bod 9 a 10) okrem iného uviedol, že po tom, ako „preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, nezistil žiadnu okolnosť svedčiacu pre záver, že by tento súd vo veci určenia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam postupoval arbitrárne v rozpore s platným právom. Do jeho kompetencie naozaj nepatrí rozhodovať priamo o konštituovaní vlastníckeho práva pre sťažovateľku; to patrí do právomoci príslušného katastrálneho úradu, ktorého rozhodnutia preskúmavajú správne súdy a ktoré konanie ešte nebolo definitívne skončené. Z uvedených dôvodov krajský súd napadnutým rozsudkom neporušil označené ústavné práva sťažovateľky, a preto jej sťažnosť musela byť odmietnutá z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde)“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ako z uznesenia ústavného súdu č. k. I. ÚS 116/2014-10 vyplýva, ústavný súd o sťažnosti sťažovateľky na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozhodnutím krajského súdu č. k. 5 Co 15/2012-468 z 23. januára 2013 rozhodol, a to tak, že sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Z tohto dôvodu považuje ústavný súd sťažnosť sťažovateľky, ktorá mu bola doručená 30. júna 2016, za neprípustnú, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016